

13. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 47,2

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem.

Uvedení do bohoslužby A

Navštívila jedna novinářka charitní ústav, kde řeholní sestry ošetřují děti debilní od narození. Když odcházela, řekla představené: „Vaši práci bych nedělala ani za milión.“ Sestřička se usmála: „Za milión bychom to také nedělaly.“ Dnešní Boží slovo nám chce připomenout takové duchovní hodnoty, které jsou penězi nezaplatitelné. Nejprve svěřme Božímu milosrdenství všechnu chamtivost a lakotu naší vlastní i celé naší generace.

Uvedení do bohoslužby B

Dnešní Boží slovo nás chce povzbudit k radosti ze života, k radosti z toho, že náš Bůh není Bohem mrtvých, ale že je původcem a udržovatelem, ochráncem života. Než se zaposloucháme do hlasu Písma svatého, očistěme svá srdce i mysl pokornou prosbou za odpuštění hříchů.

Nebo:

Liturgické konání je odkázáno na znamení. Každé poznávání začíná od smyslů. Tím spíše i setkání s Bohem je myslitelné jen skrze znamení. Tak jako je Kristus prvotní Boží svátostí, tak je i jeho tělo, Církev, znamením a svátostí spásy nabídnutým všem lidem. Naše nesnáze s touto symboličností vystihuje otázka, zda se člověk průmyslového a technického věku ještě dokáže, nebo nedokáže, vyjadřovat symboly. Aby tuto úžasnou schopnost člověk neztratil, musí být znamení jasné a srozumitelné, jako je srozumitelný úsměv nebo podání ruky. Potom gesto, se kterým se setkáváme, a skutečnost, kterou znázorňuje, prostřednictvím našich smyslů vstupuje do našeho nitra a zasahuje nás. Pohyb platí i naopak: tajemství vlastního nitra i nevypověditelné Boží věci dokážeme srozumitelně sdělit také prostřednictvím znamení.

Uvedení do bohoslužby C

Radost a pokoj našeho Pána Ježíše Krista buď s vámi se všemi!

Proč si tu přejeme radost Pána Ježíše? Protože životní radost není jen v požitcích a zábavách. Ty potřebujeme občas tak, proč ne, ale teprve vzácný pocit, že náš život má smysl, že máme a plníme ve světě nějaké dobré poslání, to teprve dává životu koření pravé radosti. Tuto křesťanskou radostnou cestu životem nazýváme obvykle výrazem následování Krista. Kristus nás všechny k svému následování povolal a každému z nás dal určitý úkol v budování Božího království. A kdo svůj životní úkol určený od Boha nesplní, tam za ním zůstane kousek pouště. Litujeme upřímně všeho dobrého, co jsme nevykonali, vši radosti o kterou jsme sebe a své bližní připravili.

Nebo:

Neděle liturgického mezidobí jsou charakterizovány pozváním, adresovaným nám věřícím, abychom při každém společném eucharistickém slavení ověřovali obsah a postoje vlastního následování Pána. „Ježíš se pevně rozhodl jít do Jeruzaléma,“ uslyšíme v dnešním úryvku evangelia a my dobře víme, co všechno ho tam čeká. I v listu Galatánům se nám bude připomínat svoboda a pevné rozhodnutí pro lásku. Schopnost, kterou jako lidé a křesťané máme, totiž používat svobodu se zodpovědností, ne vždy vyrovnaně uplatňujeme. Jasná a pevná rozhodnutí buď nechceme učinit a raději je oddalujeme, a tím se zároveň zbavujeme odpovědnosti, nebo naopak nevíme, co chceme, kam, k čemu a především ke komu směřujeme a co je naším úkolem. Přijmeme pozvání dnešních liturgických textů a dokážeme pevně následovat Krista, když nás vybízí: „Pojď za mnou“?

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, ty jsi světlo a nejsou v tobě žádné temnoty, tys nás přijal za vlastní a tím jsi nás učinil syny světla; dej, ať v nás nenajde místo temnota bludů, ale ať v nás září světlo tvé pravdy. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Vyprávění z okruhu legend o prorokovi Elizeovi nám říká, že odplatitelem každého dobrého skutku je sám Bůh.

1. ČTENÍ 2 Král 4,8-11.14-16a *Je to svatý muž Boží, může se tam uchýlit.*

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“

Když tam zase jednou Elizeus přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl svému služebníkovi Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 89,2-3.16-17.18-19 Odp.: 2a

Odp.: Na věky chci zpívat - o Hospodinových milostech.

Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech, - po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost. - Řekl jsi totiž: „Navěky je založena milost.“ - Na nebi jsi upevnil svou věrnost.

Odp.

Šťastný je lid, který dovede oslavovat, - chodí, Hospodine, v záři tvé tváře. - Ve tvém jménu jásají ustavičně - a honosí se tvou spravedlností.

Odp.

Neboť ty jsi leskem jejich moci - a tvou přízní roste naše síla. - Vždyť náš vladař náleží Hospodinu, - náš král Svatému Izraele.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Dnes ještě někteří rodiče považují křest pro své děti za zbytečný. To je vidět, jak málo chápou význam a smysl křtu. Svatý Pavel to vysvětluje v listu Římanům.

2. ČTENÍ Řím 6,3-4.8-11 *Křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni; teď musíme žít novým životem.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.

Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 1 Petr 2,9

Aleluja. Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý; - rozhlášte, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Stejně jako starozákonní svatopisec, tak i Pán Ježíš zdůrazňuje v evangeliu: Kdo v lásce poslouží druhému, nepřijde o svou odměnu u nebeského Otce.

EVANGELIUM Mt 10,37-42 *Kdo nebere svůj kříž, není mě hoden. Kdo přijímá vás, přijímá mne.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům:

„Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho.

Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal.

Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

NOVOSVĚCENCI - NÁSLEDOVNÍCI APOŠTOLŮ

Končí se školní rok a to je důvod, abychom radostně pogratalovali vám, mládeži našeho farního společenství. Těm docela mladým k zdárnému ukončení školního roku, právě dozrálým k maturitě, vysokoškolákům k zvládnutí další etapy studia. Pogratulovat vám chceme a popřát hezké, radostné prázdniny a zotavení. Někteří už končí své vzdělávání a jdou do zaměstnání, vy ostatní jistě aspoň uvažujete, čím chcete být, čím budete. Čím chcete být? Každá doba má svá módní povolání. V Německu dali v rámci ankety o povolání tento úkol: Seřadte čtyřicet povolání podle toho, jak si je ceníte. Na prvním místě byl lékař, na předposledním kněz, za ním už byl jen pomocný dělník. Kněžské povolání není tedy nijak přitažlivé, v tom se naše mládež od té západní asi nijak neliší. A přece se v tyto dny několik mladých lidí nechává vysvětit na kněze. Co je k tomu vede, jaký ideál mají před očima?

Apoštolové Petr a Pavel, ti první, měli ideál nemalý: celému světu povědět o Ježíšově evangeliu, seznámit celý svět s učením o lásce, aby podle něj všichni lidé mohli žít. Co chtějí hlásat světu ti dnešní apoštolové? Vždyť celý svět už dávno zná Kristovo učení o lásce a nenásilí. Zná je a nedbá na ně, necení je. Odvrhl je a vytvořil si ideály jiné. Hledají snad ti mladí v kněžství popularitu?

Každý z vás to ví, a oni to vědí také, že budou často ve své faře sami jak jezevci v noře. Hledají snad ti novosvěcení peníze, dobré bydlo a bohatství? Dokud nemuselo vše chodit přes banku, každý listonoš to mohl povědět, že základní plat těch mladých bude stejný jako plat dělníka. Hlad mít nebudou, to u nás nemá nikdo, ale také v této službě nezbohatnou. Hledají snad úspěch, kariéru či oblibu? Nic takového tu nenajdou a oni to vědí.

Za jakým ideálem jde tedy těch několik mladých inteligentních vysokoškoláků, kteří v dnešní době přijímají kněžské svěcení? Kdyby tu s námi některý byl, řekl by nám to možná takto: Víte, já jsem našel velký poklad, který většina lidstva ztratila, poklad potřebný nejen mně, ale všem lidem světa. A to mne nutí, abych se o ten svůj objev podělil s ostatními i za tu cenu, že k vůli tomu budu muset zůstat svobodný a bez vlastní rodiny; i za tu cenu, že mě někdo bude považovat za podivína nebo dokonce za nepřítele lidské společnosti; i s tím rizikem, že nebudu pochopen. Jistě však vím, že mnozí mne pochopí. Že mnohým budu moci posloužit jako lékař duší. Že mnohým budu moci jako odborník ve výchově povědět, co s dětmi, když začnou zlobit. Že mnohým budu moci poradit, když se manželské vztahy v rodině dostanou do krize. Že mnohým budu moci posloužit při pořádání zmatků v nitru, když se jim začne vytrácet smysl života. Že mnohým budu moci být učitelem života radostného a lepšího.

Všem lidem nepomohu, jen některým, ale to mi stojí za to, vsadit do toho celou svou osobnost, celý svůj život. Svět potřebuje kvasinky dobra, aby mohl dýchat a my chceme být těmi kvasinkami. Svět potřebuje svítilničky přátelského úsměvu. Svět potřebuje lidi pokojné. Svět potřebuje lidi trpělivé, aby se od nich mohl učit trpělivosti a pokojnosti, aby ji od nich mohl odkoukávat. Proto se v každé mladé generaci vyskytují mladí rytíři ducha, kteří se od mládí cvičili v dobrém, rozvíjeli svůj charakter, svou osobnost, aby mohli být k užitku společnosti, ve které žijí. Možná se teď, drazí bratři a sestry, obíráte v myslí otázkou, proč asi vám tohle vše o těch mladých kandidátech kněžství vypravuji. Má to být snad proto, abych pochválil stav, do kterého také patřím? Tak ješitný nejsem. Jde mi o víc.

Jde mi o to, co před časem řekl svatý František Sáleský jedné mamince, když se ho ptala, k jakým ideálům má vychovávat své děti. Řekl jí: Vychovávejte je tak, jako by z nich měli být dobří kněží. I když z nich kněží nebudou, budou z nich dobří a charakterní lidé. Rozumíte, mladí přátelé, radě na prázdniny, kterou vám tu nabízím? Při všem odpočívání, hrách, zotavování a zábavě dbejte na svůj osobní charakter a jeho zušlechťování: Chci být tak charakterním člověkem, jak jím má být Kristův kněz. Vše, co by se mi nelíbilo na chování kněze, nebudu si trpět ani já. Vždyť i vy jste objevili na světě poklad: znáte Pána Ježíše, máte ho rádi.

Otázka Pána Ježíše: „Petře, miluješ mne?“ ta platí i nám všem, co se s Pánem Ježíšem známe. I každého z nás se dnes Pán Ježíš ptá: „Jitko, Jaroslave, Marie, Hanko, miluješ mne?“ Jaká odpověď platila dosud, to si přečte Pán Ježíš v hlubinách našeho srdce. Přeji vám tedy, milá mládeži, všem pěkné prázdniny,

zocelení charakteru a povahy. A vám, starším, přeji příjemnou a pokojnou dovolenou. Rodičům přeji nezlomný humor, aby vám dětičky nešly na nervy. A ten růst v lásce vám přeji stejně jako těm našim mladým.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Jsme šťastní, že už máme za sebou školní rok, že budeme mít prázdniny a dovolenou. Děkujeme za všechny duchovní dary, které jsme během tohoto roku dostali. Děkujeme za vše, co jsme se během roku mohli naučit; společně na prahu prázdnin prosme:

Za všechny rodiče, aby dětem a mládeži dopřáli o prázdninách co nejvíce volna a neztráceli nervy nad jejich živostí a hlučností.

Za všechny prvňáky, co letos teprve začnou chodit do školy, aby se naučili pro život nejen násobilku, ale také desatero.

Za všechny školáky a studenty, aby strávili příjemné prázdniny a dovedli se vždy dobře zorientovat v tom, co je dobré a co zlé.

Za ty, co je čekají po prázdninách ještě dodatečné zkoušky, aby je dobře zvládli.

Za nás všechny, abychom si o prázdninách měli čas přečíst pár hezkých knížek, prožili pár pokojných chvil a dozráli v křesťanské osobnosti.

Za nově svěcené mladé kněze, aby měli radost z toho, že mohou být nositeli lásky ve světě.

Za celé společenství naší farní rodiny, abys nás Pán zachoval ve zdraví a ve svorném pokoji.

Kéž i v tento čas Pán povolá ty, kterým chce dát podíl na své učitelské, pastýřské a kněžské službě.

Ved' nás, Pane, abychom všichni společně budovali tvé Království všude, kde žijeme a učili se žít v síle eucharistického Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Zaposlouchejme se, jakou sílu a optimismus, jakou víru v živého Boha nesou v sobě slova knihy Moudrosti. Smrt je tady ukázána jako Boží nepřítel, který má být poražen. Nesmrtelnost člověka je tu představena jako Boží záměr, ne jako pouhé lidské přání.

Nebo:

Úryvek z knihy Moudrosti obsahuje odpověď na názor některých lidí, že člověk si má svévolně užít života, protože život končí smrtí. Oproti tomu pisatel připomíná, že Bůh stvořil všechno jako dobré, bez jedu smrti. Ani hřích či smrt nezničily zcela Boží plán s člověkem: Bůh připravil plnost života pro ty, kdo jej poslouchají.

1. ČTENÍ Mdr 1,13-15; 2,23-24 *Ďáblou závistí přišla smrt na svět.*

Čtení z knihy Moudrosti.

Bůh neudělal smrt
a nelibuje si, když hynou živí.
Ale všechno stvořil, aby to bylo;
stvořené věci na světě přinášejí prospěch,
jed zhouby v nich není;
ani smrt na zemi nevládne.
Spravedlnost smrti nepodléhá.
Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti,
udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti,
ale ďáblou závistí přišla smrt na svět,
zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 30, 2+4.5-6.11+12a+13b Odp.: 2a

Odp.: Chci tě oslavovat, Hospodine, - neboť jsi mě vysvobodil.

Chci tě oslavovat, Hospodine, - neboť jsi mě vysvobodil, - nedopřál jsi, aby se nade mnou radovali moji nepřátelé. - Hospodine, z podsvětí jsi vyvedl mou duši, - zachovals mi život mezi těmi, kteří do hrobu klesli.

Odp.

Zpívejte Hospodinu, jeho zbožní, - a vzdávejte díky jeho svatému jménu! - Vždyť jeho hněv trvá chvíli, - ale jeho laskavost po celý život, - zvečera se uhostí pláč, - zjitra však jásot.

Odp.

Slyš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, - pomoz mi, Hospodine! - Můj nářek jsi obrátil v tanec, - Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Nejen Korintňanům, ale i nám svatý apoštol Pavel v dnešním čtení připomíná, že máme pomáhat těm kolem sebe, kteří na tom jsou hůř než my.

Kromě praktických hospodářských potřeb sleduje touto akcí i další cíl: vzájemné sdílení darů, které ovšem nemá vést ke zbídačení těch, kdo pomáhají.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel měl velký cit i pro konkrétní pomoc potřebným: křesťanům v Korintu klade na srdce, aby podpořili jeruzalémskou obec. Velmi důležitá je přítom motivace pro toto dílo: sám Kristus byl bohatý, ale stal se chudým, aby obohatil druhé.

2. ČTENÍ 2 Kor 8,7.9.13-15 *Co vám přebývá, přispěje chudým v nedostatku.*

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři a sestry!

Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby.

Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim přispěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: ‚Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.‘

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 2 Tim 1,10b

Aleluja. Náš spasitel Ježíš Kristus zlomil moc smrti –
a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Naše životní plány jsou stále ohrožovány nepředvídanými událostmi, jako jsou nemoc a smrt. Dnešní evangelium nám dává důvěru, že ani vůči nim nejsme bezmocní, když se přidržíme Pána Ježíše.

Nebo:

Evangelní perikopa obsahuje dva zázraky, které mají jako střed víru v Ježíšovu moc. Tato víra je klíčem k uvolnění Ježíšovy moci. Kristus se ukazuje jako větší než Eliáš: nevzkřísí modlitbou, ale pouhým svým slovem. Uzdravení není určeno širokému davu jako propagační senzace, ale těm, kteří prokázali víru, proto Ježíš přikazuje mlčet o tomto mocném činu.

EVANGELIUM Mk 5,21-43 *Děvče, říkám ti, vstaň!*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagógy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: „Jestliže se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena.

Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“

Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná - věděla dobře, co se s ní stalo - padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu.

On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!“

Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“

Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi.

Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu.

On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo - bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

Slyšeli jsme slovo Boží.

BŮH JE BOHEM ŽIVÝCH

Dnešní liturgie se zabývá smrtí. Hodí se mluvit o takové dušičkové události teď, před začátkem prázdnin? Jenže na hřbitově i v krematoriu je provoz každodenní, nejen o dušičkách. A ve skříni každého z nás visí černý oblek a nevíme, kdy jej budeme potřebovat. Myslíš si asi: raději takové věci ani

nepřipomínat, máme tak dost starostí. Dnešní liturgie nám však nechce starost přidat, ale chce nás jí zbavit, jestliže pochopíme radostnou zvěst: Bůh je Bohem živých, Kristus přemohl smrt. Víra v něj dává život, který nepomíjí. Nebojme se tedy myslet na tento pohřební průvod bez konce, v němž všichni máme své místo: párkrát za rakví, pak jednou v ní.

Všichni jsme účastníky tohoto pohřebnictví, avšak jaký k němu zaujímáme postoj? Jsou jedni, kteří se snaží smrt zakrýt věnci a stuhami. Ať má aspoň krásný pohřeb! Rakev ať je dubová, o tisícovku lepší než obyčejná. Věnce, kytky, stuhy, hodně věnců, hodně pětistovek. A ještě závojíček kolem truhly, zase stovky. A ještě trumpety a ještě fanfáry, zase tisícovky. A ještě sóla na housle a zpěvy, a zase fanfáry, hodně hluku, hodně řečí, hodně peněz, aspoň krásný pohřeb, kdoví, čeho byl ušetřen, musíme tam všichni, kdoví, má to za sebou, krásný pohřeb, drahý pohřeb. Toto je častý přístup ke smrti.

Ale jeden člověk, ten v dnešním evangeliu, to dělal jinak: nedbal na krásný pohřeb, ale běžel za Ježíšem. Věřil, že Ježíš pomůže. A Ježíš dal celý krásný pohřeb stranou a řekl: ona jen spí. Nač to vše? Co pro nás má znamenat tato historie? Pán Ježíš tenkrát dcerušku Jairovu probudil, ale ona za čas zase umřela, a pak už Ježíš nezasáhl. Mnoho chlapců a děvčat umřelo v té době a on je nevzkřísil. Od té doby narostl počet plačících maminek a nešťastných otců do milionů. Jejich dítě Ježíš nevzkřísil, ani všechny nemocné ženy Ježíš neuzdravil. Nás se to tedy netýká, je to hezké vyprávění, ale není to naše událost! A přece jí může být! Představme si to takhle: jedeš v noci autem po silnici. Najednou ze tmy vystoupí ve světle reflektoru tabule, ukazatel směru a zase zmizí ve tmě. Ale my už víme, na čem jsme, víme, kam ta temná cesta vede.

Toto vzkříšení z mrtvých je takovým znamením pro nás. Říká: Na konci té temné cesty, které říkáme umírání, je někdo, kdo ti daruje život, jestliže umíš tuto směrovku přeslabikovat, jestliže se ve víře svěříš tomu směru, pak uvidíš nad márami ruku Krista, který křísí ze spánku smrti. Pak už nebudeš hledat útěchu ve stuhách a fanfárách, v parádním náhrobku, stačí dřevěný křížek, který sice setlí s paměťníky, ale tvé trvání bude zajištěno vírou, ne kamenem. Rozběhneš se totiž s otcem Jairem za Ježíšem. Prosme dnes Boha, abychom to dokázali, až budeme stát u úmrtního lůžka někoho, kdo je nám milý.

BŮH JE PŘÍTEL ŽIVOTA, NE SMRTI

Mnoha způsoby se snaží knihy Nového zákona upevnit naši víru v život za smrtí. Tento účel má i vyprávění dnešního evangelia o vzkříšení dcerušky Jairovy. Proč je to tak potřebné? My se s lidskou smrtí setkáváme stále, ale se stvořitelem Boží silou, která za tělesnou smrtí dává nový život, s tou se v tomto životě nesetkáváme. O tom slyšíme jen na stránkách Písma svatého. Proto nám není snadné uvěřit ve věčný život a spolehnout se na něj. Podívejme se tedy dnes pozorně na to, co se tu říká o životě a smrti Jairovy dcerky. Co tu Pán říká o každém z nás? „Neboj se a věř!“, říká Pán nejprve. Nenech se vyděsit

bolavými událostmi lidské smrti. Nenech si vzít víru, že spojení s věčným Bohem, které vzniklo za našeho života, přetrvá i smrt.

To je tedy to první, co se po nás žádá vzhledem ke smrti: důvěra v Boha. Víra je předpoklad divu zmrtevýchvstání. Víra je podmínka přechodu do nového, věčného života. Věřit, to znamená počítat s věčným Bohem i na prahu smrti. Uvěřit, že naši zemřelí jsou a i my jednou budeme ve světle Božím, když jsme v Boha za svého života věřili. Co říká Pán Ježíš dál? „Dítě nezemřelo, ale spí.“ Pán vidí zemřelého tak, jak ho vidí Bůh. Spánek - to je obrazné pojmenování tajuplného přechodu mezi životem a smrtí. Léčivý spánek. Proto volá Pán Ježíš neuvěřitelná slova: „Dívkenko, říkám ti, vstaň!“ Vstaň! Probud' se ze smrti! Později Pán Ježíš právě toto prožije o velikonočním úsvitu sám na sobě. A teď už ve víře v oživující Boží sílu volá k životu Jairovu dceru.

Toto oživující slovo zní i našim zemřelým! Zazní jednou i nám a všem, kdo v Ježíše uvěří tak, že se snaží žít podle jeho evangelia. „Dejte dívence jíst!“ Tímto příkazem vyprávění evangelia vrcholí a končí. Dívka se k všeobecnému úžasu probírala, ožila. Po takovém výkonu bychom čekali nějaké Ježíšovo vyhlášení, vznešené prohlášení: „Tak vidíte, kdo jsem já!“ Ale Pán Ježíš neoslavuje sebe. Střízlivě a klidně se stará o dívku: „Dejte jí najíst!“ Jídlo, najíst se, to je základní potřeba našeho vezdejšího života. A radostná hostina, to je biblický obraz bytí v Božím království. Dejte dívence jíst, stará se o ni Pán. I o nás se stará. Dává nám jíst eucharistický pokrm, abychom v jeho síle i my žili. Žili na věky. Tak to chce náš Pán. A toto je jádro, poselství víry dnešního evangelia: Bůh je přítel života, ne smrti. To poslední, co je před námi není smrt, ale život. Věříte tomu? Věříte tomu Ježíši, který o sobě prohlásil: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne věří, neumře, bude žít na věky.“? Poprosme teď společně se svatým Markem: „Pane, já věřím! Pomoz mé důvěře!“

MUŽ HLAVOU RODINY

„Bratři, vyznamenejte se v díle lásky!“ Tuto výzvu svatého apoštola Pavla vezmeme dnes jako výzvu všem mužům, aby byli hlavou své rodiny. Minule jsme uvažovali o manželství z lásky nebo z rozumu. A usoudili jsme, že na tomhle kupodivu zdar manželství tak příliš nezávisí. Že je rozhodující, zda v době zasnoubení mají oba pevnou vůli založit svazek trvalý. Zda jsou ochotni a schopni opustit své rodiče, kamarády, partičky a přilnout ke svému manželskému partneru. Apoštol Pavel tento vztah manželů dovedl vyjádřit prostým a jasným způsobem. Řekl, že hlavou ženy je muž, hlavou muže je Kristus. A jinde říká, že muži mají milovat své ženy, jako Kristus si zamiloval církev. Tohle tvrzení, že muž má být hlavou ženy, to zní dnešní mladé generaci provokačně. Jakápak hlava? Rovnost, ve všem rovnoprávnost, tak to přece má být! Současný mladík u nás nemá nejmenší ponětí, co znamená muž jako hlava. Od dětství se totiž kolem vás, mládenci, točily samé ženy. Doma maminka, pak soušky v jeslích, ve školce, ve škole, všude samé ženy. Snad na vojně jste

potkali pár chlapů, ale to moc nepomohlo, protože vojáci jsou vojáci. Co Bible míní, když snoubencům ukládá, aby byli hlavou rodiny, to musí tedy dnešní mládenci nejprve objevit.

Z biologie víte, že všechny orgány těla jsou důležité. I malíček na noze chybí, když o něj přijdeš. Ale jsou v těle dvě centra, bez nichž není života, to je hlava a srdce. Tam se rodí myšlenky, strach, láska, nápady i hříchy. Hlava ví o všem, co dělá tělo. Hlava souhlasí, varuje, nebo někdy přivře oči. Má-li být muž hlavou své ženy, pak se tím nemíní, že se stane despotou, který jen poroučí, přikazuje a nechá se obkakat. Naopak, tvá žena ať je součástí tebe sama. Její radosti jsou tvé radosti, její starosti jsou tvé starosti. Jako její hlava budeš všechny její potíže nejen vnímat a znát, ale i pracovat na jejich odstranění. Vzorem tvé péče o ženu ti má být Kristus a jeho péče o Církev. Podíváš-li se na Církev v průběhu staletí, zjistíš, že vždycky nebyla ideální chotí našeho Spasitele. V různých dobách a situacích se projevovala všelijak: hádavě, apaticky, bojovně, líbezně, ziskuchtivě a někdy dokonce i zbaběle. Kolikrát měl Pán Ježíš důvod k rozvodu. Ale Pán se nerozvádí. Vždy znovu jí dává důvěru, vždy znovu se za ni obětuje, vždy znovu ji posvěcuje.

I ty v prvním roce manželství poznáš na své ženě vlastnosti, chyby, které jsi v době známosti neviděl. Nezralí chlapečci se vyděsí a prchají od ženy domů k mamince. Jsi-li muž, budeš mít dál svou ženu rád pro dobré vlastnosti, které sis na ní oblíbil, když jsi s ní začal chodit. Jsi-li muž, budeš jí důvěřovat, že se svými chybami bude bojovat. Že se jich časem zbaví, když ty budeš při ní vždycky věrně stát, na veřejnosti i v kruhu rodiny. Jsi-li muž a hlava rodiny, pak budeš při své ženě stejně neochvějně, jako Kristus při své Církvi. Když v této zkoušce neobstojíš a postavíš se za své příbuzné, maminku, sestry, proti své ženě, prohrál jsi, připravil ses o její důvěru. Ty sám jsi tak zasel do srdce své ženy nevěřivost vůči tvým příbuzným a to by nikdy nemělo být. Neostýchej se dávat stále všem lidem a všude najevo, že tvá žena je ti opravdu tou nejprvnější. Uvidíš, jak v takovém ovzduší důvěry bude tvá žena rozkvétat.

Jako hlava rodiny se má muž projevit i v hospodaření s penězi. Říká se, že peníze hýbou světem, mohly by rozhábat i tvé manželství. Dohodu o hospodaření s penězi si mají udělat už hned snoubenci, už když ti dva spolu chodí. Nevnesete-li do používání peněz řád, rozvrátí vás to. Ve většině domácností drží rodinnou pokladnu pevně v ruce žena. Mužům pak zbývá vykládat si trapné vtipy, jak dělají po výplatě stojky. To je křesťanských manželů nedůstojné. Manželé se mají dohodnout a rozdělit si finanční starosti, aby tuhle nepopulární zodpovědnost nenesla jen sama žena. Mají si udělat obálky: Nájem, inkaso, domácnost, ošacení, daně, rezerva. Vlādu nad tou nejučnejší obálkou „domácnost“ má mít žena, a nikdo jí do jejího hospodaření nemá mluvit. Sprāvu ostatních obálek má mít hlava rodiny, muž. Tak je to spravedlivé a obou důstojné. Ještě bych vám, mladí manželé, chtěl doporučit dva výborné pomocníky při úsilí o zdar manželství. Tím prvním je společná chvilka večerní modlitby. Zaveďte si ji. Když dokážete jeden před druhým, oba spolu,

předkládat radosti a starosti dne Pánu, pomůže vám to rozjasnit a unést všechny situace. Boží láska bude s vámi, nebudete na nic sami. Druhým pomocníkem vašeho manželství je společenství, dobrá parta několika dalších párů věřících manželů, kteří vykročili stejnou cestou.

Scházejte se, vypomáhejte si skutkem, radou, ale hlavně humorem. Se smíchem si ověřujte své omyly ne pro posměch, ale pro radost z poučení. Ale je tu jedna důležitá věc. Ty, muži, svou ženu nikdy ve společnosti nezesměšňuj a nehaň. Nepomlouvej ji, že dosud nepronikla do tajemství, jak uvařit houskový knedlík. Ty nevíš, jaká je to věda. Když se tvá žena ptá maminky, kolik mléka má dát na zadělání, uslyší odpověď: „Tak akorát.“ Za pár let to i tvá žena trefí, ale teď se jí nikdy neposmívej. Když sama začne mluvit o kaši, která měla být původně knedlíkem, vezmi ji kolem ramen a prohlas, že jsi přesto s jejím vařením spokojen. Podáš tak veřejný důkaz, že tvá láska k manželce nestojí na knedlíku, že ji máš rád takovou, jaká je. V takové chvíli tě žena přijme za svou hlavu a oporu a bude mít k tobě úctu. A když budete každou neděli sedět vedle sebe v kostele, spolu v pokoře odprošovat za své chyby a nedostatky, spolu naslouchat Božímu slovu, spolu zvat hosta Ježíše, aby jeho Duch byl ve vás a s vámi, pak vám tento Boží duch pomůže překonat i situace, kdy se domovy nevěřících otřásají zlobou a hříchem. Pak projdete i těžkými zkouškami bez úrazu.

NEBUDEŠ MÍT JINÉ BOHY !

Jak majestátní je obraz Boha Stvořitele v dnešním starozákonním čtení. Ale naše každodenní realita dnešního věřícího křesťana už tak majestátní není: Přijde paní do knihkupectví katolické charity a chce nějakou vhodnou knihu pro nemocného: „Něco náboženského?“, ptá se prodavač. „Ne, ne,“ říká paní, „tak zle mu zase není!“ Tahle anekdota dobře vystihuje, že pro mnohé lidi slovo náboženství má zvuk spíš strašlivý než útěšný. Desatero Božích přikázání také nepatří mezi přitažlivé a radostné texty Bible: Míváme pocit, že tyto příkazy a zákazy chtějí omezovat naši svobodu. Ale stačí podívat se blíž na text Desatera, jak je zapsán v Bibli, a poznáme, že ta naše představa je zkomolená.

Izrael dostává Desatero na cestě z Egypta do zaslíbené země. Navzdory síle mocné veleříše Hospodin vyvádí houf zubožených otroků na svobodu. Desatero je ruka osvoboditele podaná osvobozeným. Je to Magna charta svobody Božího lidu. Je to ukazatel cesty, který na různých rozcestích ukazuje správnou cestu. Poslyšte, jakým slavnostním a radostným prohlášením Desatero v Bibli začíná: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ Vyhlášení Desatera začíná tedy radostným poselstvím o svobodě. Ale Boží lid je dosud otroctvím ohrožen. Egyptské hrnce masa stále voní na poušti světa. Stále vzbuzují laskominy šťavnaté nabídky hmotných odměn těm, kdo se dají do otrocké služby mocných světa. Prodat svobodu za hrnec masa je stálým pokušením, které doprovází

člověka na jeho cestě za svobodou svědomí. Mezi námi dosud jsou i modly. I dnes se uctívá zlaté tele: peníze, mamon. Je mezi námi bohyně Venuše a její kult rozkoší jako jediný smysl a cíl života. Je mezi námi Fortuna, bohyně sázkařů. Žije mezi námi kult mnoha bůžků a model, proto i nám platí strohý příkaz: „Nebudeš mít jiného boha, kromě mne!“ Jakým jen otrokem modly je lakomec! Jakým otrokem je sukničkář! Jaká pouta se lámou tam, kde člověk pochopí, srdcem pochopí, osvobodivý smysl tohoto prostého příkazu. Vy starší si jistě ještě pamatujete, co jste se o prvním přikázání učili v katechismu: že máme věřit v Pána Boha, že nemáme věřit v pověry, že se máme zbožně modlit. A co nám z toho v praktickém životě zůstalo? Občas se trochu pomodlíme, trochu věříme. A to je málo.

Jak tedy máme žít podle 1. přikázání? Jde tu o to, abychom před Bohem neuhýbali, ale abychom ho hledali. Abychom o něm přemýšleli a ve svém životě s Bohem počítali a nežili jako praktičtí pohané. Abychom ve všech situacích a událostech hledali Boží otcovskou ruku, která nás ochrání, Boží prst, který nám ukazuje smysl a cíl našeho života. Víra v jednoho Boha nás sjednocuje do společenství věřících, do Církve. Církev je dnešní Boží lid, který putuje pouštěmi dnešního světa z egyptského otroctví do svobody Božího království. Jde tu o to, abychom se naučili žít beze strachu z různých tajemných sil, mocí, strašidel a model. Abychom se nebáli moci hvězd. Kdo se drží Boha, ten přijímá a žije každý den jako Boží dar, ten žije bez otrockého strachu. Jde tu o to, abychom uměli Bohu denně děkovat za vše dobré. V důvěrné, láskyplné a děkovné modlitbě je nejvyšší naplnění prvního přikázání. Bůh totiž v nás působí jen s naší pomocí. Je-li člověk uzavřený, marně klepe vítr Božího Ducha na dveře našich srdcí. Modlitbou se ty dveře otvírají, modlitbou se navazuje spojení, otvírá se cesta pro proudy lásky, v srdci se zabydluje pokojná důvěra v Boha a radost Božího dítěte. A tohle máme každý zcela v moci: otevřít se Božímu duchu v modlitbě nebo zůstat němou, zavřenou škeblí. Z toho bychom mohli usoudit, že v 1. přikázání nám Bůh modlitbu přikazuje a ukládá jako povinnost. Ale není tomu tak. Modlitba není povinnost člověka, ale jeho právo a výsada. Člověk se smí modlit. Člověk smí předstoupit před Boha se svým slovem. Smí se před Boha postavit v mlčenlivé, tiché adoraci beze slov.

Najdou se lidé, kteří říkají: „Já do kostela nechodím, modlit se můžu všude.“ Jenže je tu zároveň zkušenost, že kdo přestane chodit do společenství věřících a modlících se lidí, do kostela, ten se brzo přestane modlit vůbec. Najdou se lidé, kteří říkají: „Já se ústy nemodlím. Mou modlitbou je má práce.“ Je dobré konat práci jako modlitbu a s láskou, jenže nebude dlouho práce modlitbou tomu, kdo se nepomodlí ráno a večer. Copak to je normální nepozdravit se ráno s domáčími, neusmát se na ně, neřici jim ani slovíčko? Neřici si večer dobrou noc? Tak to dělají ti, co se nemají rádi, ti co spolu nemluví. A kdo má rád Boha Otce, jak může vstávat, jak může lehat bez slovíčka pozdravení? Modlitba je živý projev víry a lásky. Kde modlitba není, jaká víra, jaká láska? „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já jsem tě vyvedl z egyptské

země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha kromě mne.“ Tak nás vede ke svobodě, tak nás zbavuje strachu z pověr a strašidel první přikázání. Máme se ve víře vzdělávat a podle víry žít. A smíme se k Bohu obracet, smíme se k Bohu modlit. Poděkujeme za to vše z upřímného srdce.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Modleme se k Všemohoucímu a živému Bohu:

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Za křesťanské církve, aby poznaly své poslání v dnešní době a ukazovaly lidstvu, jak žít víc a lépe lidsky.

Za našeho svatého Otce a jeho spolupracovníky, aby byli plni důvěry v Boha dodávali světu naději.

Za vladaře národů, aby hledali smír a pokojné soužití národů.

Za nás křesťany, aby se naše práce dařila a nescházelo nám, co potřebujeme k životu.

Za naše zemřelé, aby žili ve světle Boží blízkosti.

Pane, náš Bože, veď svůj lid tísněmi života na cestu spásy a bezpečí skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Starozákonní čtení vypravuje o povolání Elizea za žáka proroka Eliáše. Máme tu příklad jak moudrosti vychovatele, tak správného chování žáka.

Nebo:

Máme tu povolání skrze Eliáše a to Božím jménem. Toto povolání se děje symbolickým gestem: Eliáš hodí na Elizea svůj plášť, symbol poslání, a tak předává svého prorockého ducha. Elizeus chápe, co se teď uskutečnilo, a proto opouští všechno.

1. ČTENÍ 1Král 19,16b.19-21 *Elizeus vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.*

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin řekl Eliášovi:

„Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“

Když Eliáš odešel z hory, našel Elizea, syna Šafatova, jak právě orál. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“

Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 16,1-2a+5.7-8.9-10.11 Odp.: 5a

Odp.: Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. - Pravím Hospodinu: „Ty jsi můj Pán.“ - Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší, - ty mně zachováš můj úděl.

Odp.

Velebím Hospodina, že mi byl rádcem, - k tomu mě i za nocí vybízí mé nitro. - Hospodina mám neustále na zřeteli, - nezakolísám, když je mi po pravici.

Odp.

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá, - i mé tělo bydlí v bezpečí, - neboť nezanecháš mou duši v podsvětí, - nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Odp.

Ukážeš mi cestu k životu, - u tebe je hojná radost, - po tvé pravici je věčná slast.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Často se stává, že lidé tyranizují jiné a berou jim svobodu pod zástěrkou, že vyžadují poslušnost a kázeň. Svatý apoštol Pavel dnes zdůrazňuje, že Boží děti jsou děti svobodné a že pro ně platí jen jeden zákon - zákon lásky.

Nebo:

Svoboda od zákonictví a skutkaření – k této svobodě povolal Kristus. Tento zákon svobody je vepsán do srdce a paradoxně dává schopnost naplnit zákon evangelia, službu druhým. Je to svoboda, která dává sílu žít podle Ducha. Abychom zjistili, zda jsme opravdu lidmi svobodnými, musíme zkoumat svoje vztahy s druhými.

2. ČTENÍ Gal 5,1.13-18 *Byli jste povoláni ke svobodě.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galatánům.

Bratři a sestry!

To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapráhnout do toho otrockého chomoutu.

Bratři a sestry, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: ‚Miluj svého bližního jako sebe.‘ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!

Chci říci toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Mezi nimi je vzájemný odpor, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 1 Sam 3,9; Jan 6,68b

Aleluja. Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá; -
ty máš slova věčného života. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Náročné a naléhavé jsou výzvy Pána Ježíše v dnešním evangeliu: Není nic na světě, co by mělo mít přednost před láskou Božího království. Jako Ježíš, i my máme jít důsledně za svým cílem.

Nebo:

Liturgický text dnešního evangelia se skládá ze tří nestejných částí: Ježíš, přesvědčený o své blízké smrti, se vydává rezolutně do Jeruzaléma -jeho rozhodnost je v přímém kontrastu s odmítavým postojem učedníků; odmítnutí Samaritánů je podnětem k vyučování o trpělivosti; kdo chce Krista následovat, musí být ochotný měnit svůj životní styl, někdy i za cenu bolestných rozloučení.

EVANGELIUM Lk 9,51-62 *Pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se přibližovala doba, kdy měl být Ježíš vzat vzhůru, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: ‚Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?‘

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: ‚Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.‘

Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“

Jiného zase vybídl: „Pojď za mnou!“

On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.“ Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“

A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“

Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

JEŽÍŠ NÁS VOLÁ K NÁSLEDOVÁNÍ

Všechna tři čtení jsou dnes v podstatě o jednom: Pán Ježíš nás kategoricky volá k následování. Máme ho následovat celým a nerozděleným srdcem, ale ve svobodě, dobrovolně. V prvním čtení prorok Eliáš volá Elizea, aby ho následoval jako jeho učedník, jako prorocký učedník. Hodil na něj plášť a hotovo, odchází. Žádná diskuse, žádné přemlouvání, žádné dohadování, zda se mu chce nebo nechce jít: Volá tě Bůh a ty se rozhodni, zda uposlechněš Boží vůli, zda u tebe Boží autorita platí. Pouze svobodné osobní rozhodnutí k následování činí z člověka Božího člověka. Slovo autorita není v dnešním světě zrovna populární. Neradi se autoritě podřizujeme. Neumíme ji ani používat, kde je nezbytná, jako při výchově. Kolik zjevů kriminality mladistvých má původ buď v nedostatečné autoritě rodičů v raném dětství nebo naopak v autoritářství a přehnané tvrdosti při dospívání.

Druhé čtení konfrontuje Boží autoritu a člověkovu svobodu. Svatý apoštol Pavel vysvětluje, že křesťanství se nežije v otrocké poslušnosti, ale ve svobodě. Co to znamená? Že nás Boží zákony a křesťanská morálka nezavazují, že si můžeme dělat, co chceme? To jistě ne. Kdo je otrok? Ten, co něco dělá ne z vlastní vůle, ale z přinucení. Nedělal by, kdyby nemusel. Takové následovníky Pán Ježíš nechce. Chce následovníky dobrovolné, svobodné, ale rozhodné. Pochopit rovnováhu mezi autoritou a svobodou je nezbytně nutné, vždyť bez svobody není křesťanství. Morální předpisy Církve, to je souhrn moudrých zkušeností minulosti. Křesťan žije v přítomnosti a kráčí k budoucnosti. Nestačí mu proto poslušnost jen vnější, jen vnější napodobování Krista, ale je třeba následovat Krista, jít svou vlastní cestou v jeho duchu, v jeho lásce. Zde je zdroj tvůrčí svobody křesťana.

Hlavní myšlenka evangelia by se dala dnešní řečí vyjádřit asi takto: Pán Ježíš čeká od lidí, kteří chtějí jít za ním, že svůj život budou ve všem orientovat podle něj. Že on jim bude víc než všechny ostatní vztahy a hodnoty, víc než všechny tradice a zvyky. Naše vazby na mrtvé věci a živé lidi, které nám brání

být cele a plně křesťany, jsou přehojné, jak pletivo pavučiny. Příklad nekompromisního následování Boží vůle jsme slyšeli v evangeliu. Pán Ježíš se pevně rozhodl do Jeruzaléma jít, přestože věděl, co ho tam čeká. Kdo se stále ohlíží, zda jako věřící neztrácí nějaké výhody, ten se za Ježíšova učedníka prostě nehodí. A ani se nezdá, že by se Pán Ježíš za ním ohlížel s lítostí. Ježíšovo radikální volání k následování platí pro všechny, tedy i pro vás, na které Pán Ježíš nehodil plášť svého kněžství. Na každého byl hozen plášť povolání: Na manžela, otce, dceru, strýce. Od každého žádá Ježíš následování v nekompromisní věrnosti jeho cestě, věrnost až k obětem, i když to někdy zabolí. Ke každému úkolu, ke každému životu je potřebí člověka celého nerozděleného, plně oddaného Kristovým zásadám.

RADOSTNÉ SLOVO: PRÁZDNINY

Prázdniny, to je radostné slovo pro vás, kteří chodíte do školy, do odborného učiliště či na vysokou školu. Dovolená, to je radostné slovo pro vás, kteří chodíte do práce, i pro vás, maminky v domácnosti, které jste zapřažené bez omezení pracovních hodin doma u dětí a v rodině. Všichni se potřebujeme trochu uvolnit z pracovního napětí, abychom se udrželi v dobré zdravotní kondici, v dobré duševní pohodě. Jako každý týden má neděli, tak každý rok má mít prázdniny a dovolenou. I Pán Ježíš s apoštoly si udělali dovolenou. V evangeliu svatého Marka čteme, že Pán řekl apoštolům: „Pojďme stranou na osamělé místo a trochu si odpočíte.“ Ovšem odpočinek v pohodě, opravdová láska rozkvétá jen tam, kde je nezatížené svědomí.

Kdyby někdo neví, jak zpíval, ale měl špatné svědomí, nebyla by to radost. Kdyby někdo neví, jak skákal, cestoval, tancoval, ale neměl přitom svou mysl v pohodě, nebyla by to radost. A kdyby někdo objevil nové země, ale ztratil při tom víru v Boha, v Dobro, nebyla by to radost. Protože bez víry i největší vědec je malý vědec. Bez víry v nejvyšší Dobro, Pravdu a Krásu i největší boháč je chudák. A naopak, kdo má v srdci pevnou víru, ten má i důvěru v dobro, ten má i lásku a věrnost, ten je šťastný člověk. Láska je základní, nezbytná potřeba k šťastnému životu. Ale to je právě to: Kde tu lásku vzít?

Lidová píseň se ptá: „Lásko, Bože, lásko, kde ťa lidé berů?“ Lidový pěvec zřejmě tušil, že láska není žádnou samozřejmostí, že si ji nemůžeme koupit ani vynutit, stejně jako radost. Obojí je možné jen pěstovat jako květinu choulostivou, vyšlechtit vírou a nosit naději. Jen pod sluncem Boží lásky se jí daří. „Vydejte se za sluncem, vzduchem a vodou!“ tak zvou propagační plakáty cestovních kanceláří. Proč ne, ale bude tam hezky jen v pohodě mysli, v radosti. Prázdniny, to je osvobození od náporu běžných starostí a povinností. Jednu povinnost si však křesťan ponechává vždy a všude: zachovávání Božích přikázání: „Láska bližnímu neublíží,“ říká svatý Pavel.

Strhávat ze stromů květy, to by bylo pustošení přírody, proto je dobře, že roste hnutí ochránců přírody. Ale nejhorším projevem pustošení přírody je pustošení člověka. Proto se chraňte alkoholu, kouření, omamných jedů, nezralého zneužívání pohlavního pudu. Tyto věci berou člověku chuť k životu, mění člověkem nitro v poušť. Proto se vyhýbejme takové společnosti, kde se takové věci provozují. Prožívejte svou svobodu radostně a ukázněně. Máte právo a možnost učinit ze svého života něco krásného. Přeji vám všem radostné prázdniny a pěknou dovolenou. Všude, kde budete, buďte solí a světlem.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Povstaňme a poprosme společně Boha, který i nás volá k následování svého Syna Ježíše:

Dej nám, Bože, svého Ducha, abychom správně rozeznávali, co je dobré a co je zlé.

Dej nám, Bože, sílu, abychom dokázali dělat, co jako správné poznáváme.

Dej nám, Bože, radost, abychom ti sloužili s veselým srdcem.

Dej nám, Bože, poznání, že jen tehdy tobě sloužíme, když sloužíme bližnímu vedle sebe.

Ať naše děti najdou v Pánu Ježíši svého přítele a vzor.

Ať naše mládež v sobě rozvíjí bohatství svatodušních darů.

Našim novým kněžím dej nadšení prvních apoštolů.

Vlij do srdcí našich mladých bratří touhu po kněžské službě, odvahu poslechnout tvé volání a s vírou tě následovat.

Bože, náš Stvořiteli, dáváš nám evangelium svého Syna, které nás učí hezky žít. Dej, ať v nás vyrůstají stále krásnější plody zbožnosti a radosti při následování Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Neustávejme v modlitbách a svými prosbami teď podpořme všechny lidi, zvláště ty, kteří nejvíce potřebují Boží pomoc. Společně volejme k Pánu:

Za všechny křesťany, aby žili z moci svatého Ducha v opravdové svobodě a v lásce si navzájem sloužili.

Za služebníky Církve, kteří už dosáhli stáří, aby se našel dostatek těch, kteří budou pokračovat v jejich díle.

Za země, kde vleklé války nespějí ke konci a nedaří se zmírnit lidskou bídu.

Za upokojení těch, kdo touží po pomstě a násilí.

Za lidi, kteří nejsou spokojeni se svým životem a hledají víc, než pouhé bezpečí a materiální zajištění.

Za oběti nehod a neštěstí, prosme za větší ohleduplnost na silnicích.

Za ty, kdo jsou vyčerpaní svou prací a nasazením pro druhé, především za ty, kterým nezbyvá čas na odpočinek.

Za ty z nás, kdo mají velké starosti, a prosme také za to, co každému z nás teď nejvíc leží na srdci.

Za děti i rodiče, aby prožili klidné prázdniny a dovolené a na jejich konci se všichni v pořádku vrátili domů.

Pane, ochraň nás a vyslyš naše prosby, které jsme přednesli s vírou ve tvou moc a dobrotu. Tobě buď sláva na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Ty sám, Bože, působíš, že nám tvé svátosti přinášejí spásu; dej, ať naše spoluúčast při jejich slavení odpovídá svatosti toho, na čem máme podíl. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 5. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Tvorstvo chválí Stvořitele

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky. Neboť ty jsi Stvořitel všeho: celý vesmír má v tobě počátek a ve tvých rukou je všechn čas. Člověka jsi stvořil k svému obrazu a svěřil mu nesmírnost světa, aby vládl nade vším tvorstvem a ve všem tě velebil a oslavoval skrze našeho Pána, Ježíše Krista. A proto ti děkujeme a s celým vesmírem a všemi nebeskými zástupy hlásáme tvé veliké skutky a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ ŽI 103,1

Veleb, duše má, Hospodina, vše, co je ve mně, ať velebí jeho svaté jméno!

Nebo: Jan 17,20-21

Otče, prosím, ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal, praví Pán.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Bože, měli jsme účast na slavení Kristovy oběti a jedli jsme z jejího ovoce; ať se nám to stane zdrojem nové síly, abychom tě nikdy nepřestávali milovat a přinášeli trvalý užitek. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ B

Bůh, který všechno stvořil, aby to bylo, který neudělal smrt, Bůh živých, on, který je vzkříšení a život, který má zázračnou uzdravující moc a svým slovem volá člověka ze smrti: „Vstaň!“, tento Bůh jediný je Zdrojem a také Pánem života. Člověk život neustále ztrácí po kapkách od okamžiku svého narození až ke smrti. Smrtelný člověk dává smrt Bohu a ten mu výměnou za ni nabízí život. Spravedlivé zve k nesmrtelnosti ve společenství se sebou samým. Jsme konfrontováni se skutečností života skrze zachraňující víru. Respektování života ve všech jeho obdobích a projevech, to je povinnost a úkol všech, kteří se ve víře staví na stranu Boží a kteří se chtějí těšit z daru věčného života. Místo smrti jsme povoláni dávat přednost životu!

K ZAMYŠLENÍ C

Povolání křesťana, a to zdůrazňuji: nemyslím teď na kněžské či duchovní povolání, protože i povolání ke službě je pro všechny křesťany zásadním rozhodnutím, v němž za člověkem zůstávají zvyky, kompromisy a pohodlná minulost. Křesťanské povolání je rozchod s polovičným spravedlivým v nás. V takovém povolání se realizuje zřeknutí se zla v jakékoli podobě, jednoznačný odstup, ale také ochotné přijetí budoucnosti, jakkoli z lidského pohledu nejisté budoucnosti, kterou má ve své režii sám Bůh. Povolání, které jsme přijali ve křtu, je neustálým pohybem a projevem svobody. Dostali jsme velké privilegium říkat zlu a hříchu Ne a Bohu Ano. Toto privilegium nám Bůh daroval navždycky.